

pevnost

p

edice

Dan
Černý

Kejda

Dan Černý

KEJDA

Dan Černý

KEJDA

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Dan Černý, 2012
Cover © Dan Černý & Lukáš Tuma, 2012
Illustrations © Dan Černý, 2012
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2012

ISBN 978-80-7425-142-9

Kapitola první

Markéta byla tak nějak normální studentkou, ale neboj, milej čtenáři, nebude to ta klasika ve stylu debilních existenciálních trág, kdy mladý (někdy už jenom duchem) autoři řešej vztahy, postmoderní společnost a nejmíc ze všeho sami sebe. Jen dočkej, ono se to rozjede.

Tak tedy... Markéta byla normální studentkou, táhlo jí na jednadvacet a bydlela na privatě v jednom velikým rodinným baráku s několika dalšíma studentama a studentkama. Ten barák nebyl v kdovíjakym stavu, *defakto* z něj akorát ždímal peníze za pronájem takovej jeden páprda, co ho kdysi dostal v restituci a žil vlastně jenom z činže a strašně chlastal. Ale to není důležitý, poněvač o něm tenhle román rozhodně není.

Je o Markétě, která se právě vrátila ze školy na privatě a shledala, že zeje prázdnotou. Včetně ledničky! Peníze od rodičů prochlastala už v pondělí a teď se hlásil hlad.

„Ježišmarjá, co si dám? Dyť tu nic není!“ řekla pro sebe nahlas, ať tu máme taky nějakou přímou řeč.

Z lednice na ni koukala jenom fotka nějaký tlustý bestie, která kdysi byla člověkem a kterou tam vystavila její spoluprivátnice Mařena; vystříhla ji z jednoho debilního časáku pro slepice, aby nelezla tak často do lednice a netloustla. Mařena byla tlustá, proč si to nepřiznat, a mívala taky největší zásoby kalorií, ať už ve stavu paštíků nebo tučnejch čokolád. Jenže tentokrát Mařenu skosila chřipka, a tak si válela špeky doma a nebyl nikdo, kdo by doplnil škrundající lednici.

„Hergothiml!“ přihodila Markéta ještě trochu přímý řeči do začátku našeho příběhu a vztekle práskla lednicí.

Měla hlad. A protože hlad dělá z lidí zvěř, začala jako krysa prolezat všechny skříně a šuplíky v kuchyni, aby vyčmuchala cokoliv, co by se dalo třeba i za cenu menších zdravotních potíží pozřít.

Po chvílce hrabošení se smutně dívala na výsledek svého úsilí: skoro prázdné balíček těstovin, hrst mouky plný molů, nějaká kostka, co by snad mohla bejt masoxem (ale taky nemusela, to je právě to), fůra koření, hlt rumu, plesnivej sejra, co tedy původně plesnivej bejt neměl, pár stroužků česneku, něco fazolí a tak dále... zkrátka všelijaký podivnosti, který ovšem, kdyby se daly dohromady, pomyslela si naše hrdinka, mohlo by se z nich třeba něco slušného ukuchtit a dokonce snad i pozřít. Přiskočila k plotně, naházela to do hrnce, zalila vodou a během několika minut se místností linula vůně, o který by leckdo nevěděl, co si má myslet. Rádio vesele hrálo nějakej sračkoidní popík a kuchyně vesele ožila. Markéta po nějaký době dirigování událostí v hrnci seděla za stolem před talířem zelenohnědý kejdy a žaludek, kterej (na rozdíl od jeho paní) prožil zatraceně nudnej den, se už nemoh dočkat. Tím si taky můžeme vysvětlit otupělost chuťovejch pohárků.

Ovšem podstatný bylo, že se naše drahá studentka konečně najedla. Inu, hlad je nejlepší kuchař, a i když se tentokrát moc nepředved, Markétu uspokojil v plný míře.

Na závěr se dorazila panáčkem rumu, svlíkla se donaha a šla do koupelny.

„To byl zase den!“ povzdychla si před usnutím, když už ležela na pryčně.

A jak vcelku rychle upadala do spánku, ani ji nenapadlo, že ten den, co právě prožila, v porovnání s těma, který na ni čekaj za rohem, byl hotovou oázou klidu a míru s růžove-

jma králíkama kolíbajícíma ji na houpačce z peří uprostřed rozkvetlý louky. Kejda v zažívacím traktu začala pracovat.

Kapitola druhá

Ráno bylo divný, protože ji bolela hlava, ale ne tak, jak byla zvyklá, když se něco slavilo (většinou to, že došla do hospody). Bylo to takový bzučení a nepříjemnej pocit, že ví úplně všechno na světě a v přiléhajícím vesmíru. Něco bylo jinak a nehoráznej bordel rozvalující se po pokoji to nebyl.

Ještě v noční košili šla do kuchyně, kde narazila na svou kamarádku Kristýnu, který nikdo neřek jinak než Týna, poněvač jméno Kristýna bylo moc dlouhý. Ta už byla v tričku s Mikymauzem, pila kafe, poslouchala ranní bulvární zprávy o šokujících novinkách ze světa slavnejch, který už dávno nikoho nešokovaly, a pytle pod očima prozrazovaly bujarou noc.

„Debilní Holub!“ řekla místo pozdravu pohroužena do sešitu biologie, „kdo to kdy slyšel, aby přednášky začínaly už od devíti hodin.“

„Mně je ti nějak divně, Týno.“

„To mi povidej! Přišla jsem až po druhý hodině. Květák přitáh pět litrů burčáku.“

„Ale já nemyslim z chlastu. Je to... je to jako kdyby trpaslíci založili odbory nebo stromy v lese začaly masturbovat. Tak divně mi je.“

Týna se na Markétu ustaraně podívala.

„Vzala sis prášek?“

„Ne, je mi dobře, ale... jak bych ti to vysvětlila... nějak najednou cejtím, že všechno vim. Ale úplně všecho! Jarda

mě podvádí s tou krávou z hospody U Hada a ještě s nějakou Poupětovou z umělecké fakulty.“

„Tys ho sledovala?“ vtrhla jí Týna do řeči.

„Právě že ne, prostě to najednou vim. Stejně jako vim, že pod tímhle barákem je zakopanej židovskej poklad nebo že na měsíci Europa plavou pod ledem gigantický chobotnice. Nebo že Pavel pod náma si ho teď pod peřinou honí. Nebo že v noci umřel ten somrák, co jsme mu před tejdnem dávali nedopitou flašku vína. Prostě všecko vim! Je to k zbláznění!“ Chytila se za hlavu.

Týna nevěděla, co má říct. Kdysi v pubertě četla nějaký rady z příbiblejch časáků pro mutující stádium životního vývoje člověka, ale už si nevzpomínala na podrobnosti ani k čemu se ty rady vlastně vztahovaly. Chvíli tak honila po chodbách mozkovýho pletence věty, který by se daly sice vyslovit, ale současně by nic neřekly, až nakonec jednu takovou skutečně chytila.

„Jdem do školy, už je nejvyšší čas.“ Zaklapla sešit a doškrkla kafe.

Profesor Holub byl skutečně debil. Velmi si zakládal na svém vzdělání a kudy chodil, tudy sypal z rukávů všelijaký prověřkový a kontrolní dotazy, jenom aby sám sobě dokázal, jak moc se toho našrotil. Právě cosi mlel o hormonech a zuřivě čmáral na tabuli klikyháky, z nichž některý byly pokusem o písmo.

Marně se snažil nadchnout zívající tlupu opic s kocovinou v přednáškovým sále.

„A není to jenom nějaká halucinace?“ ševelila Týna usazená v lavici směrem k Markétě.

„Já ti nevím. Já jenom vim, že všechno vim, a jsem z toho jelen,“ zněla zmatená odpověď.

„Tak to mi budeš radit při písemnejch,“ pousmála se Týna společně s Mikymauzem na tričku.

„Co se to tam vybavujete! Zřejmě všechno víte, že si v klidu povídáte jak dláždiči v hospodě, co Mazurková, Všetečková?! Známy firmy!“ všimnul si jich debil Holub.

„Čím je produkován melatonin!“ vystřelil kontrolní otázku a už se nadechoval k salvě výsměchu, výčitek a výhrůžek, že takhle u něj semestr nedokončej, když otrávená Markéta, v níž se nahromadila všechna zlost, kterou na Holuba měla od té doby, co ho poznala, nečekaně odpověděla: „Neuroepifýzou ze zvláštních buněk, kterejm se říká pinealocyty, přičemž melatonin má vliv na barvoměnu.“

Holub otevřel hubu.

„Ale bejt váma, profesore, víc by mě zajímalo, co právě teď dělá doma vaše ženuška. Asi netušíte, že ji v tuhle chvíli klátí soused Buchal, kterej je sice blbej a určitě neví, čím je produkovanej ten váš melatonin, ale zase to vaší drahý Růžence umí udělat tak, až jí tečou sliny z pusy.“

Holuba polil imaginární kýbl ledový vody.

„Mazurková!“ zajódlol, „to je vrchol! To... co si dovoľujete...“

„Jo, profesore Holube, teď přišel vrchol, to jste uhád. Oba říjej jak kobyly a soused Mareček pod nima jde právě pro hůl, aby zabušil na topení.“

Publikem vířil proud o vysokým napětí. To je vzrůšo! Co Holub udělá? Vrhne se na ni? Sežere ukazovátko? Podělá se?

Holub ovšem všechny zklamal, zachovával za každou cenu falešnej klid a řek Markétě: „Tak dost! Ty drzosti a smyšlenky si nechte do baru! Odpověděla ste kupodivu správně, tak si sedněte a už neplkejte nesmysly!“

A jal se pokračovat ve výkladu, přičemž bylo vidět, jak na něj melatonin působí větší silou, jelikož střídavě blednul a červenal. Už dlouho něco tušil, ale že zrovna Buchal! Takovej pabl! Tak proto jeho ženě nosí kytky na narozeniny nebo svátek, proto ji vozí autem do práce, proto se tak často náhodně potkávají na chodbě! Po zbytek přednášky byl nervózní, mluvil zmateně a často se zadržával, jelikož se mu z hlavy nadobro vykouřily dorzální a ventrální plánky soustav obratlovců a začal mu tam říjet souseď Buchal s jeho ženou tak nahlas, až měl dojem, že to první řada studentů musí slyšet.

Kapitola třetí

Večer seděla Týna s Markétou v hospodě Na Osině a pily nějakou sladkou hrůzu, která zabalovala do příjemný chutě trpkěj alkohol.

„Ty seš teď něco jako Superman nebo tak... Víš, takový ty komiksový hrdinové, jak zmutujou a pak třeba lítaj nebo každému dokážou rozbít hubu. S tím můžeš dělat obrovský věci. Ty krávo, já vědět všechno ve vesmíru, tak... tak já nevím... tak si koupim výherní los, páč bych věděla, kerej to je, a žila si pak jak královna.“

„Já ti nevím, furt mám takovej divnej pocit... Připadám si jak nějaká bestie. Možná jsem to tomu Holubovi napařila až moc. Teď chudák doma trpí, podpantoflák. Nalil sobě a ženě vína a zkusil se po druhý sklínce zmínit o její nevěře a Buchalovi... Ta se rozjela! Třeba ho i vyhodí z bytu a on zase pude spát k mamince.“

„Ty to nevíš určitě?“

„Budoucnost neznám, ale vím proč ji nemůžu znát. Protože každou vteřinou se tvoří nová a nová varianta budoucnosti, rozumíš? Ta není nalajnovaná dopředu. Jestli někdo věří v osud, tak je blbej.“

„Hele, a co Bůh? Existuje Bůh?“

„Kdepák! To je stejná hovadina, jako věřit v bludičky a vodníky.“

„A ufouni?“

„Ty existují! Těch jsou tam v tom vesmíru mrtě!“

„Ty vole... No ty krávo!“ neskrejvala nadšením ze své apregdovaný kamarádky Týna.

Ale pak jako by si něco uvědomila, až jí zaskočil hlt hu-bolepu v krku.

„To ale taky znamená, že víš všechno o mně!“ vytřeštila na Markétu oči, zatímco Mikymauz zůstal dál ve vysmátý pohodě jako nějaký rastaman z Jamajky.

„Mělas pět chlapů, ani s jedním tě to nebavilo, orgasmus si musíš dělat sama a párkrát jsi u něj myslela i na mě, což se ti poměrně líbilo. V pěti letech jsi bráchovi rozflákala autíčko, on tě za to říznul nožem do ruky a vždycky, když se podívá na tu jizvu, která ti po tom zůstala, má výčitky svědomí. Nenávidíš šminky a takový ty holčičí cetky, co se nosej, kde to jenom trochu jde propíchnout nebo pověsit, a růžovou barvu. Děláš, že ti chutná pivo. Taky by sis někdy chtěla zkusit sex s holkou a máš pochybnosti, jestli nejsi lesba...“

„Ježišmarjá, už dost!“ skryla Týna tvář do dlaní, až to ple-sklo.

„Z toho si nic nedělej. Kdybys věděla, co jiní lidi dělaj za prasárny a po čem toužej. Třeba támhleten v tom koutě si libuje v plyšovejch hračkách. Jeho rodiče se hodně divili,

když přišel do puberty, proč maj najednou jeho starý plyšáci v prdeli díru. Nebo támhleto zase rajcujou politici, což teda nevím, co je horší. Po nocích sleduje záznamy ze zasedání vlády. A vůbec, jak tak koukám kolem, co člověk to kuriozita!“

Najednou se Týna zadívala někam hodně daleko:

„To musí bejt strašný, vědět úplně všechno na světě!“

„Je to divnej pocit. Budu si muset zvyknout. Ale aspoň nemám vítr ze zkoušek.“

Napila se vesele a už viděla ty protáhnutý ksichty zkoušejících profesorů, až jim při závěrečných zkouškách řekne víc, než budou oni sami vědět. A Týna se těšila výhledem, že se sveze.

Cestou na privát dostala už slušně nalitá Markéta skvělej nápad, protože právě šly kolem putyky U Hada, kde, jak věděla, hobluje zrovna její Jarda tu slepici barmanku, která sice měla dneska volno, ale domluvila se s kolegyní, že si můžou vzadu ve skladu v takovém pokojíku zadováďet, aby je nikdo nerušil. Pracující kolegyně se obě holky samozřejmě snažila zadržet, že tam dozadu se nesmí, nicméně marně.

Jarda tu teď stál vyplašenej jak králík, když mu otevřou kotec, jeho oslizlej koneček trapně visel k zemi, jelikož právě dostřílel, a čerstvě obdarovaná barmanka s nohama v žabí poloze nahodila útrpnej výraz, ačkoliv v duchu měla radost a myslela si:

„To čumíš, náno, jak jsem ti vypálila rybník! Teď pěkně ztrop scénu a já se snad udělám podruhý! Cheché!“

Vševědoucí nána ovšem barmanku zklamala. Koukala mlčky a s mírným úsměvem na Jardu, a když už to ticho trvalo trapně dlouho, proťal ho rozechvělej mužskej hlas.

„Hele, Markét, já ti to vysvětlím... Není to, jak to vypadá...“

No fráze jak z blbýho filmu.

„To je v pohodě, Jardo. Já ti nebudu bránit v rozletu. Jen si v klidu šukej tuhle vopici a ještě tu Poupětovou z umělecký fakulty. Já jsem zjistila, že jsem lesba, takže by nám to stejně neklapalo.“

A na důkaz teatrálně vykousala Týnu, kterou to sice překvapilo, ale rozhodně nepopudilo.

Útrpnej výraz barmanky teď nebyl hranej a brzo se zmuchlal do vzteku.

„Jaká Poupětová?! Tak já ti tady dělám zadarmo kurvu!?“ A začala pomatenýho Jardu pěstičkovat. Ten za boha nemoh pochopit, odkud zná Markéta Poupětovou, a hlavně jak věděla, že ho dneska najde tady, když jí včera řek, že jede domů, a taky se celej den pečlivě schovával.

Holky vyšly z baru a bylo jim jak po skvělým sexu. Smály se a řvaly do noci a táhly se jako špatně uvázaněj hadr na koštěti k privátu. Netušily, že brzo jim nastanou časy daleko krušnější.

Kapitola čtvrtá

Probuzení chutnalo kocovinou po halucinogenních radovánkách. Měla dojem, že se jí celej včerejšek zdál a že je zpátky v realitě a že už neví nic. Posadila se na postel a chvílku koukala do zdi.

„Kdepak!“ zavrtěla hlavou, „pořád to trvá!“

Změnila horizontální kyv ve vertikální, když zjistila, že Týna v kuchyni pije kafe, Pavel dole v přízemí čte na zácho-

dě bulvár, Kamil s Ivou v podkroví souložej a že před třia-
devadesáti lety zemřel na stavbě tohohle baráku pádem z le-
šení štukatér Láďa Vinič, kterej měl ženu Otylku Viničovou,
za svobodna Kmínkovou, s ní čtyři děti, z nichž dvě padly
v první světový válce, jedno přišlo v pozdějším věku o obě
nohy při železničním neštěstí a poslední – dcera – se vdala
za alkoholika, kterej ji v osmačtyřicátým bodnul nožem do
pravý nohy, proříz tepnu a ona vykrvácela; a kromě toho byl
ten štukatér vzdáleným příbuzným Leonarda da Vinci.

*Nedá se nic dělat, pomyslela si Markéta, holt mám pře-
dřčeno stát se největší drbnou na světě. A taky šprtkou!*

Oni totiž profesoři, i když to tak často nevypadá, nejsou
úplně blbí, a když jedna z nejhorších studentek začne na-
jednou ze dne na den vykazovat ty nejlepší výsledky, tak si
toho všimnou. Trvalo to zhruba dva tejdny a zatím to vys-
koškolskýmu profesorskému sboru bylo mírně řečeno div-
ný, ale když jednou Markéta vyřešila během dvou minut vě-
deckej projekt doktorovi a kandidátovi věd Karlu Holinovi,
kterej na tom chudák dělal osm let, padla na celou fakultu
duchna maximálního podezření.

Holina šel žalovat děkanovi, děkan – strašnej debil, ale
opravdu, Markéta by vám řekla, co dělal za prasárny a pod-
razy, jak zfalšoval vlastní diplomku a nechával se vesele
uplácet od prominentních tatíneků, aby jejich nepovedený
rozmazlený smradi dostali tituly... a vůbec bylo by toho na
sakra dlouhý povídání; jedeme raději dál – tak ten děkan
svolal mimořádnou schůzi, teda pardon, poradu, a už se va-
řilo kafe a sedělo za velikým pevným stolem, aby se do něj
dalo bez zábran bouchat rukama.

„Je možný tedy, že dostala rozum. Koneckonců proč ne,
já v jejím věku...“

„Ale prosimvás!“ přerušil hysterickou salvou pěstmi do stolu smířlivej tón profesorky Hájkový kandidát věd Holina.

„Víte, jak dlouho jsem na tom projektu dělal? Osm let! Osm let! Hergot himl, tisíce vzorců, stovky reakcí, desítky vlastních pokusů, zastavenej barák, vyhořelej sklep, rozvod a vydědění! A pak si přijde ňáká Mazurková, celý dvě hodiny si piluje nehty a těsně před koncem přednášky, ve který jsem svou práci rozebíral, abych ukázal studentům složitosti výzkumu, ze mě udělá to-tál-ní-ho de-bi-la“ – doplňte si rytmický bušení pěstmi do stolu na každou slabiku – „když to všechno vyřeší a ještě to říká, jako kdyby to bylo jednoduchý jak rovnice s jednou neznámou! To prosimvás, kolegyňe, není vo dostání rozumu! Ta holka... Prostě něco s ní je! Patří do výzkumnýho ústavu na pozorování, páč... páč... todle prostě není normální!“

Holina hodil zpátky rozdrobenou patku, která mu při živý gestikulaci sklouzla do očí, a nevědomky tak napodobil Hitlera.

„Je to tak!“ jal se přihodit poleno pod kotel debil a paroháč Holub.

„Víš toho nějak moc! Najednou! Zničehonic! Mělo by se s tím něco dělat!“

„Je to skutečně zvláštní věc hodna prošetření,“ přidal se profesor Trám, kterej se rovněž stal obětí drzýho podrytí vlastního sebevědomí vševědoucí Markétou.

Děkan si drbal tlustý vole pod bradou a řekl:

„Já nevím... Zbytečně dělat kolem naší fakulty rozruch, to nenese nic dobrýho. Budou sem jezdit všelijaký inspekce, do všeho začnou rejpat, ve všem se hrabat... To nikdy nekončí dobře. A navíc budou brzo volby do městskýho zastupitelstva a já bych teď nerad měl nějakou kauzu.“

„Ale právě tohle vás ve volbách ohrožuje! Představte si, že by ta holka věděla i něco na vás, pane děkane! A teď by to proti vám vytáhla v ten nejmíň příhodnej moment!“

Vole pod bradou děkana se rozvlnilo pod tlustějma prstama v důraznějším rytmu. Všichni čekali, co z děkana vypadne teď, protože bylo jasné, že na tohle slyšel.

„Dobrá... Necháme ji prošetřit, ale ne u nás! Ať si pro ni přijedou z akademie věd. Myslim, že tam je ta Mazurková bude zajímat víc, než nás tady.“

Tímto hepáčem pro všechny profesory, kterejm se notně ulevilo, děkan schůzi zakončil. Pro takovýho profesora totiž není nic horšího, než když student ví víc než on, jelikož v takovým případě pak jeho vlastní existence postrádá smysl.

Kapitola pátá

Markéta o spiknutí profesorů samozřejmě věděla, a tak pro ni nebylo žádným překvapením, když jednoho dne přišli přímo do hodiny dva pánové, a že by s ní rádi mluvili a vzali ji na vejlet... a tak všelijak podobně. Věděla, že v případě odmítnutí maj v autě uspávací pušku a síť (na upozornění děkana, že je problematická) a že podruhý by se s ní už takhle hezky nemazali.

„Dobrá, ale Týna půjde se mnou!“ nakladla si podmínku. Pánové se na sebe podívali.

„Ale my chceme mluvit pouze s vámi, slečno Mazurková,“ zastřeli úsměvem pnutí dravce.

„Týna jde se mnou, jinak teď tady nahlas všem řeknu, co provádíte o víkendu na chatě se svou dogou, pane Srstka, a nebo jak si doma užíváte luxování, pane Hubička!“

Milí pánové zvažněli a přistoupili na podmínku slečny Mazurkové, takže za chvíli se už obě kamarádky vezly autem akademie věd (stará škodovka) do Prahy.

Místnost byla bíle vypořstovaná. Markéta seděla vedle Týny a za stolem před nima je vážně pozorovali tři titulovaný pánové s výrazem bufetáků, který číhají na zbytky. Měli i podobný plnovousy.

„Tak tedy, slečno Mazurková, podle materiálů, co jsme tak nějak obdrželi, prý víte spoustu věcí,“ začal nesměle vědec s púllitrami na velikánském červeném nose.

„Vím všechno, doktore Urbane.“

„Ahá, hmmm...“

„A teď byste rád věděl, jak se mi to přihodilo, páč máte v lejtrech, že ještě tak před čtrnácti dnama jsem byla blbá jako štoudev. Takže abyste věděl, mám to z kejdy, kterou jsem si jeden večír ukuchtila na privátu a která svým zásadním složením způsobila rozvinutí mozku do telepaticejch schopností, který umožňují kontrolovat a vyhodnocovat veškerý informace, který kdy ve vesmíru vznikly. Jak to funguje vám taky můžu vysvětlit, ale jednak byste to nepochopil a druhak pro spoustu zásadních procesů nemá lidská civilizace ani patřičný výrazy.“

Vědci koukali, škrábali se ve vousech a dělali „Hmmm“ a „Ahááá“, zakrývají tím rozpaky a mírnou paniku.

„A nevíte náhodou složení té látky, kterou jste... jaksi... vyrobila?“

„Samozřejmě, že vim! Ale snad si nemyslíte, že jsem tak blbá, abych vám řekla, jak se to vaří a z čeho se to dělá.“

„Dobrá, nemá smysl si tady na cokoli hrát, protože, pánové, nemluvíme s blbcem. Slečno Mazurková, budu k vám naprosto upřímný. Vaše schopnost je pro vědu... no jak to říct...“

„Nenahraditelným pokladem, živou vodou, kamenem mudrců, elixírem nesmrtelnosti...“

„Ano, ano, tak něco... zkrátka vy znáte veškerá tajemství přírody, chemie, fyziky, matematiky, geologie... no prostě všechno. Víte třeba jak vyléčit rakovinu nebo AIDS, že ano?“

„Vím.“

„Jste zkrátka studnicí a já se nebojím říct dokonce bohem...!“

Dva mlčící vědci se mírně rozkejšali, což doplnili skeptickým mručením.

„Ale ano, bohem! Bohem vědy, vážení! Vy si neuvědomujete, co máme v rukách? Nobelovky nás neminou! Vždyť my teď poznáme všechno, nad čím jsme kdy zlomili hůl! Od vzniku života po jádro zeměkoule, od složení černých děr po existenci mimozemského života! Panebože! Nechci domyslet, snad až po možnost cestování časem a dopídnění se skutečného významu husitského povstání!“

Doktor Urban se zadíval s předpaženýma rukama do nekonečných dálek, jako když Libuše věštila Prahu.

„Budete ochotna s námi spolupracovat? Prosím! Můžete zatím bydlet tady, máme tu takový útulný pokoj a časem bychom vám našli nějaké bydlení v Praze. Všechno zaplatíme!“

Opět se ozvalo mručení kolegů.

„Ale pánové! Na tohle v rozpočtu peníze najdeme! Víte na kolika projektech ušetříme?“ trval doktor Urban důrazně na svém.

„Kolego, já chápu a rozumím vašemu nadšení, ale musím trvat alespoň na nějakém ověření jejich schopností, než se pustíme do závažných závěrů, z kterých vyvodíme pro náš

ústav fatální důsledky. Pojdme ji vyzkoušet, zda skutečně ví vše, jak tvrdí!“ ozval se vedle doktora Urbana zamračený vousáč.

„Například bych položil zde slečně takovou kontrolní...“

„Z trupovýho mesodermu, přestože jsou krytý derivátem ektodermu, zní odpověď na vaši otázku. Ale vás hlavně trápí, že by se kvůli mně zrušila řada výzkumů a propouštělo by se. A nejvíc se bojíte o váš vlastní projekt, protože tušíte – a docela správně – že je to vlastně slušná hovadina, to na čem děláte, díky který si tady ovšem už pěkných pár let válíte šunky, docente Humbolte,“ vypálila Markéta, až to panem Humboltem zatřásl.

„A co se týče vás, doktore Konáre,“ obrátila se na třetího vědce, „vy tady celou dobu mě a Týnu svlíkáte očima a představujete si, jaká by s náma byla úžasná trojka ve třetím patře v laboratoři mezi zkumavkama a křivulema, ve kterejch byste během celýho aktu nechával reagovat zinek s kyselinou chlorovodíkovou, a jakmile by bylo po všem a vy byste nám zapaloval cigaretu, nahromaděnej vodík by explodoval a všechno by shořelo, což už teď u vás vyvolává solidní erekci. Proto ta noha přes nohu.“

Učenci na sebe vyděšeně zírali. Ta sprška nahlas vyslovený pravdy jim slušně zamíchala bladymary v hlavě. Doktor Urban však neztratil duchapřítomnost. Vycejtil příležitost.

„Tak vidíte, kolegové, že se na schopnosti zde přítomné slečny můžeme spolehnout. Navrhuji proto, abychom naše milé dámy prozatím ubytovali v pokoji pro hosty, než zasedne výbor a odhlasuje další postup. Co vy na to, slečny? Přijmete naši nabídku?“

„Co myslíš, Týno?“ obrátila se Markéta na kamarádku.

„Tak jo. Ale to prase Konár ať se ode mě drží dál!“

Kapitola šestá

Pokoj pro hosty byl útulnej, a když si Markéta s Týnou přály k večeři ústřice, sám doktor Urban pro ně ochotně běžel do restaurace, div nedostal astmatickej záchvat. V našich hrdinkách viděl spásu, jelikož už dlouho pracoval na výzkumu evoluce recentních datlů střední Evropy od středověku po současnost a teď druhým rokem tápal ve slepý uličce. Jedině Markétina vševědounost ho z ní mohla vyvést.

Holky vyhodily ústřice z okna, aby vědce trochu potrápily, a objednaly si pizzu. Tu už nechal doktor Urban poslat po poslíčkovi. Po dobrý večeři se osprchovaly (každá zvlášť, ty jeden nadrženej čtenářskej prasáku! Ale neboj, i na to v průběhu románu dojde, jen trpělivost!), oblíkly značkový pyžamo (který taky zafinancovala nevalně dotovaná akademie věd) a ležely v hedvábnejch peřinách, na nočních stolcích každá sklínku jablíčka, kterýho si nechaly přitáhnout bednu, a vedly řeči.

„A fakt ti nevadí, že mě taháš s sebou?“ padla na Týnu nějaká melancholie, což se jí po chlastu stávalo často.

„Seš vožralá? Co bych tady dělala? Uhryzala se nudou!“

„Máš tu Konára.“ Týna se opilecky zahihňala.

„No ty krávo!“ uchechtla se Markéta a pak rozjela spirálu nekontrolovatelnýho hejkání a řehtání, když prozradila:

„Mimochodem, víš, že ten Čiňan, co šil tvoje triko s Mikymauzem, už tři měsíce nežije?“

„Ježiš, to je blbý, muahahahaháá!“

„Héhéhéhéhéééé!“

Hysterickej smích se dral z okna ven na noční ulici, po který zrovna šel jeden vzdělanej pán a dlouho si lámal hlavu, na čem v tý akademii věd zrovna pracujou.

Ráno je zastihlo ve zmuchlanejch peřinách rozhozený jak dvě panenky v pokojíčku. Pomalu se vracely do bdělého stavu.

„Už jdou,“ zamručela rozespale Markéta.

„Kdo?“

„Plukovník Hrozen. Je teplej a strašně se za to stydí, tak si hraje na velkýho chlapáka. Je s ním Urban a dva desátníci: Kroupa a Rumiš, ale ty nejsou důležitý, dělej mu jenom křoví.“

„Ježišmarjá. A co chtěj?“

„Maj potíže se základnou na Ukrajině a chtěj pomoct. Rozplemenili se jim tam zombíci.“

„Cože?“

„To je na dlouhý povídání, však von ti to vysvětlí.“

„Hele, mám nápad. Těsně před tím, než přijdou, tak se svlíkneme donaha a budeme dělat, že se převlíkáme. Ty budou celý vedle,“ zahihňala se Týna.

A taky že jo. Desátníci, mladí a čerstvě ženatí hoši, vypouli po rozražení dveří oči, doktor Urban se orosil jak čerstvě natočený pivo v letním parnu, jen plukovník Hrozen přijal nahej výjev s homosexuálním klidem.

„Plukovník Hrozen! Na příkaz armádního generála Vlastimila Pecna půjdete s námi!“ zahřměl.

„Kam?“ zeptala se nahá Týna.

„To je tajný!“ nabídl Hrozen důraz.

„Na podzemní základnu Fořt dva kilometry severovýchodně od Keblic na Litoměřicku,“ prohodila jako by mimochodem Markéta a oblíkla si kalhotky.

Teprve teď plukovník a buzerant Hrozen vytřeštil oči a polil ho pot.

„Je mi to strašně líto,“ omlouval se doktor Urban, „ale jakmile se k nám dostane něco významného nebo učiníme nějaký převratný objev, hned tu máme armádu.“

„Já vim,“ máchla rukou Markéta, když holky s vojákama nastupovaly do zelenýho džípa před budovou akademie věd.

„A... prosím vás, slečno, než úplně odjedete na tu základnu, můžete mi jenom trochu pomoci s mým...“

„Středoevropský recentní datlové se od středověku evolučně ani trochu nezměnili.“

A za Markétou i Týnou se zavřely dveře. Džíp odsmrđěl za horizont a doktor Urban na parkovišti osaměl. Pak začal poskakovat jako gazelí samec, když ho někdo trefí šutrem z praku do koulí, a euforicky vykřikoval: „Já to tušil! Já to tušil!“

Kolem šel zase ten vzdělanej pán, co už ho známe z noční ulice ze včerejší noci, koukal na hopsajícího vědce a myslel si:

„To jsem zvědav, co se o tom dočtu v odborném tisku.“

Kapitola sedmá

Armádní generál Pecen nebyl v temný místnosti za rozsvícenou lampičkou vidět, ale Markéta věděla, že je tlustej jako prase a všechno vidí zeleně. Z čeho nemá armáda užitek, to nemá důvod k existenci! Holky teď před ním seděly na židličkách, vedle se o stěnu opíral Hrozen a všechno to čekalo na první slova tý zelený vepřový hlavy za malým psacím stolem. Konečně se svým chrochtavým hlasem vyjádřil:

„My o vás víme. Plánovali jsme vaši likvidaci, protože nemůžeme potřebovat, aby nám po ulicích pobíhal civilista, kterej zná všechny naše tajný projekty, všechny plány a veškerý přísně tajný vojenský akce.“